

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 3.— Núm. 85.— Diumenge 23 de Mars de 1902.

LO QUE VOLEM «Volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que desempenyin càrrechs públics: volém Corts catalanas, no sols per estatuir nostre dret y lleys civils sino tot quant se refereixi a la organizació interior de nostra terra: volém que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya's tallin en última instancia'ls plets y causas: volém ser arbitres de nostra administració, fixant ab entera llibertat las contribucions y impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir a la formació del exercit espanyol per medi de voluntaris ó diners, suprimint en absolut las quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forosa presti servey tan sols dintre Catalunya.» (Del manifest de la Unió Catalanista de 16 de Mars de 1897).

LA FESTA DELS RAMS

Parlo, no precisament d'aquell dia en que Jesús entrà a Jerusalem colcant un pollinet que trepitjava ab sas potas los vestits que'l poble entusiasmat tirava per terra pera encatificar lo pas d'aquell a qui ab palmas a las mans aclamava com al Fill de Davit que venia en nom del Senyor. Parlo de l'altre Diumenge de Rams, ó sia de la solemnitat ab que l'Església recorda cad'any l'entrada triomfal de Crist a Jerusalem y de la nota característica ab que'l poble sol ajuntarshi.

Tot és gran en la solemnitat litúrgica de la Dominica *ad palmas*. La sobrietat dels ornaments de l'altar, la pausa del cant gregorià, la reunió dels clergues en torn de l'oficiant, los recorts de la peregrinació israelítica en lo desert, lo silenci de l'orgue, la remor de las palmas, lo flayre dels encens. Lo qui assisteix ab cristià reculliment a n'aquesta solemnitat, experimenta una emoció gran, profunda, que té quelcom de recort y d'esperansa; sent en son interior una vèu ensemps de penitencia y de perdó; tan aviat l'esperit s'escorre ab las deprecacions del celebrant, com s'enlayra ab los hossanas dels capiscòls, com se concentra ab las planyentas vèus dels sacerdots devant la tancada porta del santuari. Generacions y generacions de justos de totes las contradas de la terra y de totes las corts del mon que precelir n'a la creu, passan alashoras per nostra imaginació, y'ls veyèm deturarse a las portas de la patria celestial com detinguts per una forsa irresistible, no menys qu'amorosa; y la creu trucant a la porta que s'obra pera donar entrada a la professó, apar a nostre ulls com l'hermós simbol de nostra redempció.

¡Y'l cant de la Passió! A lo si que imposa. Aquella gentada que sol assistirhi, tots a peu dret per llarga estona, sens una belluga lissa, quiets, ab los rams a la mà, mes que sia un bri de palma, l'atenció fixa als diacs que cantan: «¿S'hi heu fixat may? Sembla que siguem fora del mon; com si'ns hi trobessim, y no'ns hi trobessim; és un somni que sembla realitat ó una realitat que sembla somni. L'espectacle impresionant dels sentits, però las divisórias dels objectes desapareixen. Veyèm, no sabem què... una multitud... quelcom gran, però sens ornamentació. Sentim... vèus... cants... musica... silenci... vèus de justícia omnipotent... mots d'amorosa indulgència... singlots de pena... paraulas de súplica, esgarriosas imprecacions. ¿Y'l cor? Jo no sé'l que s'ant alashoras lo cor; però jo sé, que més d'un cor s'ha trencat de pena en aquest cas, y més d'uns ulls han plorat al trobarshi unas llágrimas que tant tenian d'amargor com de consol.

Mes, al costat d'aquesta grandesa vull que estudiessi aquell no sé què, qu'inclou l'actitut de nostre poble a l'arribar aquest dia. Es la festa dels nens, però és també la festa dels grans. Aquells ab bellugadissa y frisansa, ab cara riallera com qui no ha sentit las penas del mon, ab palmas enramadas ab flocs y llepolias, que somriuhen als petitets com lo pervindre de la joventut. Los grans, endiumenjats ab sas millors robetas, sèrios com a personas que pensan, atents com a cors que senten, gosan ab l'alegria de la quitailla, sens que aquest goig aturi una impressió de tendra melangia. Som aquest dia més homes. Una estona sisquera dem de mà sens recansa al as frivolitats de la vida. Aquells moments sens deixar de ser de l'home, són també de Déu.

En l'aspecte de nostre poble en la festa dels rams, tot és naturalitat y senzillesa. Rès de ficció y convencionalisme. L'home's presenta tal com és; lo sentiment del cor brolla espontaniament; las conveniencias socials apareixen despallades de la máscara

quen altrás ocasións las cubreix. Y aqueixa naturalitat y aqueixa senzillesa'l fá simpátich y dóna a la festa dels rams quelcom de vida, d'animaçió qu'aixamplá'l cor. Y junt ab la naturalitat hi ha la fè; la fè qu'és l'ànima de la festa; la fè que respandeix en tot, en lo ramatge benehit; en l'assistència a las ceremonias del temple, en la processó, en tot. La fè omplena'ls cors y per sò aquesta festa'ls omple, ls satisfá y'ns dóna un cert benestar y una certa satisfacció que plau y conhorta.

esperavan trobarlo en lo temple. Mes no fou aixís. Los sanhedritas, faritzèus uns y saducèus altres, ab sa ma a voluntat, buscavan ocasió per acabar ab aquell que s'anomenava Fill de l'home y'ls hi donava provas de que era Fill de Déu. Jesús se'ls hi havia escapat varias vegadas de sas mans y s'havia retirat al desert d'Efrem. Però quan vá saber que Llátzer, lo germá de Marta y de Maria Magdalena, havia mort, vá anar a Retania y'l resuscitá. Aquest miracle prompte fou divulgat per la familia y sos coneguts, que

ja havian arribat, y en especial los Galileus, tenian grans desitjs de vèuer a Jesús y donarli mostrás de son apreçi. Los escribas y faritzèus per més que feren, aquesta vegada no pogueren aturar l'entussiasm del poble.

Lo camí de Retania a Jerusalem, encara que curt, era molt accidentat. Primerament s'havia d'atravessar un bosch de palmeras, després del qual s'entenián camps pedregosos en los que aparexián algunas figuras entremitj de trossos plantats d'arbres fruyters. Al final del terme, quasi al peu

posaren sos mantells per sella, sens conceixer que això feyan cumplint lo qu'estava profetisat en Isaias y Zacharias, això és: «Digáu a la Filla de Sión: Mira que vé ton Rey, plè de mansuetut sobre una somera y un pollí. No temis, que vé ton Rey, assegut sobre un pollinet» (Joan. XII, 15). Molta novetat pels apòstols fou vèuer al seu Mestre montat sobre un ase, que a Orient ahont a duras penas se vèuhen cavalls, és bona cabalcadura; per lo que no és estrany creguessin que Jesús estava determinat ja a establir son regne temporal, com encara pensavan, participants de l'errònea opinió que'ls juhèus tenian envers lo Messias. L'entussiasm dels apòstols se comunicá a tots los demés de la comitiva, y tot pujant la montanya arrancavan rams de las oliveras y d'altres arbres que trobavan, extenentlas per terra, celebrant entre sí'ls prodigis de Jesús y'n especial la resurrecció de Llátzer, que's trobava entre'ls que acompanyavan al Senyor.

A l'arribar dalt de la montanya de las Olivas, se descobrí Jerusalem. Desde aquell lloch ofería una vista hermosíssima. Centre de tots los desitjs de la Judea, lloch escullit per lo mateix Déu per habitar ab los homes, lo temple ab sas porxadas y sos patis, los edificis del lloch sant y la cúpula, per dirho així, del *Sancta Sanctorum* ó lloch santíssim encrostissada d'or, los palaus de la ciutat y l'hermosura de sas casas, tot se descobria desde aquell lloch elevat. L'entussiasm aumentá devant de la ciutat santa y comensaren a exclamar: «Hossanna al fill de Davit! Benehit lo rey d'Israel que vé en nom del Senyor! Benehit sia'l regne de nostre pare Davit que ja arriba! Hossanna en las alturas!» (Matth. XXI, 9.—Marc. XI, 10).

Entre aquestas aclamacions Jesús callava. S'aturá un poch, contemplá la ciutat, recordá lo molt que havia fet per ella, l'ingratitude de son poble, y a sa vista's presentá lo que dins pochos días havia de sufrir y l'horrible deicidi qu'en ella s'havia de consumir, y plorá. Si, Jesús plorá en mitj d'aquella alegria, y quan aquesta cessá y tothom callant se preguntava per què plora, alsá sa vèu lo Fill de Déu, y adolorit exclamá: «¿Ay si coneguesses tú lo qu'encara se't concedeix per ferte felis! Mes, ay, que tot está encobert a tos ulls! S'acosta'l dia en que tos enemichs t'assetjarán y't rodejarán d'un mur y't destruhirán a tú y a tos fills, y de tú no deixarán pedra sobre pedra, porque no has volgut escoltar l'avís de Déu.» (Luc. XIX, 42).

Lo temor y l'espant s'apoderá dels qui rodejavan a Jesús, però no durá gayre temps. ¡L'havian vist plorar tantas vegadas! ¡Tantas l'havian sentit lamentarse de l'ingratitude dels habitants de la Judea!... Prompte vejeren venir de la part d'l torrent de Cedron gran gentada, composta la major part de peregrins que s'havian acomodad per aquells encontorns, los qui sabent la vinguda de Jesús y vejentlo baixar de la montanya, anavan a rebèrlo ab palmas en la mà. Y al trobarse uns y altres agitaren las palmas y'ls rams, cantant de nou *Hossanna! Hossanna al Fill de David!*

Y aumentant lo concurs de gent, y en mitj dels aplausos y de las aclamacions y dels cántichs de triomf, entrá a Jerusalem Jesucrist, Fill de Déu y de la Santa Verge Maria, lo diumenge anterior al dia de la Passió.

T. S. V.

Jesús als pecadors

Apreneu de mi.

Mirau mon Cor de pare amorosíssim En creu morint d'espines coronat; No n'hi clavèu cap més al Cor dolçíssim Que tant vos ha e timat!

Sota ses ales cors de verge hi nian; Veniuhi a l'ombra, pecadors, veniu; Los serafins més rossos quant somian Somian ferhi niu.

¡Quant gran és Déu y quant hermosa és l'Església santa! ¡Quant bonicas y escayentas són las cosas de nostre poble!

A. BALCELLS.

Diumenge de Rams

S'acostava la Pasqua, y multitud de juhèus se dirigian a Jerusalem per celebrarla. Moltos d'ells tenian noticia dels innombrables prodigis que Jesús havia fet a la Galilea y a la Judea, y

eran molts, puix Llátzer y sas germanas eran personas distingidas; aixís és que al cap-al-tart del dissapte, quan ja s'havia acabat lo repós del dia, gran nombre de juhèus anaren a Retania, no sols per vèuer a Jesús, sino per vèuer també a Llátzer resuscitat. (Joan. XII, 9).

Com Retania distava una mitja hora de Jerusalem, los juhèus s'en pogueren entornar al mateix dia, portant la noticia de que l'endemà Jesús pensava anar a la ciutat a visitar lo temple, noticia que remogué tota la ciutat, puix molts de's forasters que

de la montanya de las Olivas, hi havia lo llogaret de Bethphagué (que v' dir casa de las figueras). Allí enviá Jesús a dos de sos deixebles dihentlos: «Anèu a eixas casas d'aquí d'vant y allí trobareu una somera y un pollí en que no ha montat ningú encara; deslliguelos y porteu los, y si algú vos pregunta perque'ls deslligvèu, responèu que'l Senyor los ha de menester, y desseguida vos los deixarán endur.» (Matth. XXI, 2).

Tot succehí com Jesús havia dit, y aixís Nostre Senyor pogué montar en lo pollinet, sobre'l qual los apòstols

